

ĐẶC TÍNH CỦA TÂM

LỜI NGÀI DẠY,

Khi hành thiền mỗi thiền sinh đều có ba la mật riêng với vị thầy. Cũng như mỗi gia đình có cha có mẹ riêng riêng với cách sống của cha và mẹ hướng dẫn con cái có một lối sống theo đạo lý giống nhau.

Còn người phật tử thường hành thiền quán nhiều với các vị thầy và mỗi vị thầy thường hướng dẫn hành giả với sự kinh nghiệm của mình, lý thuyết thì chung nhưng kinh nghiệm còn gọi là cái khiếu.

Ở đời cũng vậy, mỗi người đều có một cái khiếu giỏi về một môn gì đó của họ như người có căn với môn vẽ rất là giỏi và có người rất giỏi về môn kế toán, giỏi về điện tử v.v...mỗi người đều có khiếu riêng. Người hành giả cũng vậy.

Đức Phật dạy có 4 cái niệm.

Niệm thân, Niệm thọ, Niệm tâm, Niệm Pháp đó là con đường duy nhất đi một con đường này thôi để thanh tịnh tâm diệt trừ đau khổ thành tựu chánh trí chứng ngộ Niết Bàn.

Đức Phật mô tả 4 niệm xứ:

Niệm thân, thân quán niệm xứ chuyên môn niệm thân. Thọ quán niệm xứ chuyên môn niệm thọ...

Niệm thân trong thân, Niệm thọ trong thọ, Niệm tâm trong tâm, Niệm Pháp trong Pháp. Như vậy,

bốn niệm xứ có đối tượng riêng riêng, kể đó tinh cần, tỉnh giác, chánh niệm giống nhau, thân cũng vậy, thọ cũng vậy, tâm và Pháp cũng vậy đều có tinh cần, tỉnh giác, chánh niệm để chế ngự tham

ưu ở đời không khác nhau. Có khác nhau ở đối tượng mới gọi là Tứ Niệm Xứ.

Chú giải có nói: Tâm tham nhiều hướng về tham dục thì hợp với thân quán niệm xứ thô. Tâm tham

vi tế hợp với thọ quán niệm xứ. Vị nào liên quan với

tà kiến thức về kiến thức thì quán về Tâm quán niệm xứ. Kiến thức nhẹ thì

quán Pháp niệm xứ.

Đó là mỗi chúng sanh có cái đặc tánh riêng riêng.

Nói về bản tánh của con người cũng vậy, có người có tánh tham, có người tánh sân, người có tánh si, người có tánh tầm, người có tánh đức tin, người có tánh giác. Người có tánh Tham đi chung với tánh

Đức Tin. Người có Trí Tuệ Tánh Giác đi chung với Sân, tánh sân người đó tâm bộc phát rất là nhạy, cũng là đi thôi nhưng người có tánh sân tánh giác đi cho nhanh, làm việc nhanh, và phản ứng rất nhanh, cái gì cũng nhanh nhanh khi mà người đó

có cái tâm không vừa ý với cái chậm. Người có tánh Tầm đi chung với tánh Si. Vì vậy, Đức Phật mới mô tả các vấn đề đối tượng cho người hành giả. Ở trong phương Pháp tu có nhiều vị thiền sư

Kinh nghiệm khác nhau, hướng dẫn khác nhau nhưng vấn đề kinh nghiệm cuối cùng chung kết có kinh nghiệm và khi có kinh nghiệm rồi không còn thắc mắc về vấn đề hoài nghi, về vấn đề đường đi biết là đường đi nào cũng đến mục đích. Do đó, không vấn đề thắc mắc hay hoài nghi nữa.

Khi người ta đi xa lộ 91 hay xa lộ 90 v.v...thì cũng

đến mục đích chung là Los Angeles, biết là bao nhiêu xa lộ, biết là bao nhiêu con đường nhưng vẫn đến một mục đích. Nếu vậy, khi hành giả biết nhiều phương Pháp cũng như là phương Pháp niệm thân là đối tượng đầu tiên, hay niệm thọ là đối tượng đầu tiên, niệm tâm, niệm Pháp...mới nguyện tác ý giữ phương Pháp của mình là thân quán niệm, thọ quán niệm, tâm quán niệm, Pháp quán niệm, một trong 4 Pháp nào cũng được không có trở ngại về tu niệm

nhưng cuối cùng có tác ý muốn cho định tâm trong một thời, một thời của thiền, không thay đổi về đối tượng niệm. Bây giờ đang niệm thân nó không tới đâu chạy về niệm thọ, thọ không tới đâu chạy niệm tâm, tâm cũng không tới đâu. Ý nói là đối tượng đầu tiên của các vị đã từng tập quen thì cứ giữ không có chướng ngại đối với sư khi hướng dẫn.

Như vậy, hành giả nào tu niệm có kinh nghiệm bản thân, kinh nghiệm một trong bốn niệm xứ nào nhiều cứ áp dụng phương Pháp tu đó chỉ là không nên

chia sẻ phương Pháp kinh nghiệm của mình trong khoá thiền, không nên nói kinh nghiệm của mình cho hành giả khác chỉ nói lại với vị thầy hướng dẫn trong khoá thiền, không nên đọc sách, không nên buồn, chán rồi lấy sách đọc.

Niệm thân, Niệm thọ, Niệm tâm, Niệm Pháp đều giống nhau phải có tinh cần, tỉnh giác, chánh niệm

để chế ngự tham, ưu ở trong đời sống hiện tại này. Vì hiện tại là tất cả những gì chúng ta có.

Chúc quý vị được nhiều an vui và mau chấm dứt sự đau khổ.